

Januardigte

digte af De omvandrende Pilgrimme:

Thomas Stearns Eliot, Chr. B. Korsgaard, Ernesto Dalgas, Jun
Feng, Abdula L. Harmony, Gittan S. Petersen, Thore Bjørnvig.
palepoets publishing, 2013. Alle rettigheder, etc.

this is how the world ends
this is how the world ends
this is how the world ends
not with a bang but a whimper.

Nyt
År
Fortsæt

Jeg er ikke stemmen.
Jeg er ikke ordene.
Januar.

Jeg skal huske at jeg vil udleve Agon sætte kommaer
stave ordene rigtigt gennemkrydse flygtigheden
og aflure dens sidste par hemmeligheder

jeg skal huske at jeg også vil være vederhæftig rette op
på fraværet investere fornuftigt give mening
blive intransitiv

jeg skal huske at jeg ikke vil skrive huskesedler
sidde på mine hænder bruge imperativ gå i blåt
tage den med ro oppefra og nedefra og op

jeg skal huske at jeg heller ikke vil objektivere kvinder
lyve gennem negationer give mening kamme over
drikke danskvand og reflektere.

End klinger i mit Øres Rør de Stemmer, som jeg hørte.
End spejles paa mit Øjes Glar de Syner, som jeg saa.
To Maaneder paa Sotteseng mit Legem bundet laa,
Imedens Gudens stærke Haand mig gennem Verden førte.
I Helveds Dal, I Himlens Sal jeg Livet har fornummet
End hviler Mindet af min Drøm. Snart er og det forstummet.

Jeg skifted Ord med vise Mænd om, hvoraf alt er blevet.
Jeg knæled for hver Hero ned, som lever og har levet.
Da blev jeg led ved Vestens falske Læres hule Klang,
Jeg vandred imod Øst, hvor Sandhedskilden først udsprang;
Og der, hvor Morgenrøden springer ud af Aftenrøden,
Der skued jeg den Buddha, som har overvundet Døden.
Da ændred mine Sanser sig. Jeg vaagned af min Drøm
Og faldt tilbage i den falske Verdens Hvirvelstrøm.
En Læge følte paa min Puls og spurgte mig om noget -
Men alting flimred for mig, da jeg aabned Øjelaaget.
Hør mig, Du dybe, taarefulde Nat foruden Ord,
Hvi stødte Du mig ned igen paa Illusionens Jord!

Her staar jeg under Eders Sol og blinker for dens Brand,
En fremmed for mit eget Folk og i mit Fødeland.
Den Lærdom, som I næres af i Eders høje Skoler,
Forblindelse den tykkes mig trods alle sorte Kjoler.
Den Religion, som raabes ud af selvbeskikte Paver,
Fortabelse jeg kalder den trods alle Præstekraver.
Mit Hverv er nu at binde fast i Runer og i Tale
Alt, hvad jeg hørte og jeg saa udi de dybe Dale.
Mit Værk er lykkedes, i Fald I Digteren forglemmer
Og hører kun de vaandefulde, frygtelige Stemmer.
Jeg er jo kun en Strengelæg, som klinger ud, hver Gang
Mit Øres Strenges rammes af den skjulte Verdens Klang.

Et tårn opstår i mine ord og det er længere væk end jeg kan se
fulgt af flere utydelige bygninger og træer.
De trækker mig ind i en ferie uden tekster.
Sammen med de ukendte bliver jeg stillet i et bortgået fællesskab,
som bevæger sig på vej væk fra skæbnen
men altid inden i skæbnen

Livet er klart.
Døden er klar.
Ordene er ved at sprede sig,
men vender altid tilbage omkring tårnet.
Menneskeansigterne er uklare.
Hvor de skal hen og hvad de drømmer
er uklart. Ordene danner alligevel
et kommende fællesskab.

Et tårn opstår i ordenes mængde,
jeg sidder på fri mark og glør på himlen.
Ikke noget spor af sky
ikke en fugl
ikke en flyvemaskine.
De sætninger der beskriver står klar
til dannelsen af en uklar mening.

take it easy, ding ding retning og tæft

ryg en cigar, hattehår, udryddet torsk i kæft
øl-øre, non stop, take away, næh

efterveer, udsalgs-skeer og hold fest
hof-nar, januar, bli ve din læst

eller kom ud i ude i varmen
(uden sne til halsen) højt til hæst

januartweets er på tapetet
den to-hovede saver - samler ansigtet
splitmenage søger helhedsfjæs

12 gange dansede jeg i dråben. 12 gange forlod jeg din seng.
Efter det krakelerede dit ansigt og du ville tale sandhed.
Den var ilde hørt.

Bag din maske sad den løgner, der frøs isen fast
til den evige vinter i Ingenmandslandet mellem os,
her bød herskeren mig velkommen

Og vi tog hinanden i hånden Kong Vinter og jeg
og jeg hvæssede min pen
sylespids over essen
inden vi sammen drog ud
over det hvide landskab

Til jul slagtede kongen og jeg havenisser.
Vi solgte dem fra havnen, direkte fra grillen.
Så tegnede vi nytårsfortsætter i sneen

En fisker sad og frøs på bænken. Han ville hjem
til de varme lande. Hjem til sin kvinde. I hans lomme
sang en lærke en kuldkær sang.

Nede på kirkebænkene blev der uro, da præsten sagde:
Man kommer ikke hjem til gud uden at bekende sine synder:
Noget for noget, hed huset.

Ved udsigtsposten lagde hun en mønt for at se lidt længere ind i
året. Hun havde sat skiven på maj og stod længe
og nød det nyudsprungne liv.

Ordsuppebal på slottet, alle med relevans er tilstede,
alle i relevante gevanter så lingeri problemet er løst
i Holstebro og omegn

Inden de Hellige 3 kongers nat d 6.1.
spejler 12 dage, hvert sit tegn det forudgående års erindring
– så kommer det på twitter og facebook

Blege landeveje
der forsvinder i modlys.

Horisontmørke træer
suger natten til sig.

Froststjerner knager
over pløjemarken.

Vinteren gemmer på
en hemmelighed

vi forglemmer os bag
i lysende æsker.

I kuldens mellemrum
hverken vokser vi
eller formindskes.

Vi går mod varmere tider.
Sneen smelter til lortebrun sjap.

En kantsten dukker frem;
et faktum i gadelyset.

Buskens sorte grene drypper.
I midten, ved jorden, er der stille.

Rusens skøjtebane ender abrupt
ved gadedørens frosne rektangel.

Bag ruderne ånder de sovende.
Jorden drejer stjernebillederne bort.

Kulden gør alting mindre
undtagen afstanden.

Januar lukker os ind
i et tomrum

hvor hverken tid
eller følelse har fodfæste.

Her driver vi
som grundstødte kuglelyn
omkring.

Rosa morgenlys
bag husene,
knivskarpe vinduesrammer
over den mørke gade.

Kulden løfter dampen
mod enkelte stjerners
mørkeblå.

I det lave lys
ind gennem vinduerne

står hver enkelt ting frem
på sin rette afgrund.

En lille forvirring
forplanter sig
i et nervesystem.

I baggården griber
den kolde blæst fat
i en vedbend.

Sandheden synes
lidt nærmere i januar
der ligner en nøgternhed.

Måske fordi ordet
næsten er nøgent.

Bag den øverste kant
af kirkegårdens træer
ulmer det grå skydække.

Uanset hvor mørkt det bliver
kan kroppen stadig finde vej
til sin grav.

Den kolde luft genspejler en aften
i Shanghai eller Nørrebro.

Knækkede øjeblikke og regnstriber
en smiludveksling mellem to fremmede
der venter på en bus.

Jeg sporer tilbage ad min tanke
til et hul
hvor jeg engang sad og tændte et bål.

Ja, engang var jeg vagabond
og fik hjælp på vej hertil.

Et falsk pas, et udtænkt navn
et navn til.
Dagen bliver til nat.

Min længsel efter et hjem tegner en rejse.
En underlig følelse ved siden af bålet.

Pigtrådshegn og soldater der holdt udkig.
Engang var jeg fredløs i en fjern skov

og jeg sagde at jeg var dér for at finde en blomst

Stadig kold luft
som jeg drømte om
i min tropiske ungdom.

Stadig kold luft
hvori jeg drømmer
om min tropiske ungdom.